

V nedělním slunečném ránu jsme si to se sousedem namířili na pelhřimovské nádraží. Měli jsme to do odjezdu vlaku jen tak tak, takže cestou jsme oslovili taxikáře, který si ometal kartáčkem vůz od sněhu. "Nejezdím", odvětil nám a ometával dál. Přidali jsme do kroku, abychom vlak stihli. Pelhřimov - Humpolec přes Prahu, zadali jsme nás požadavek na kase a maník nám vykouznil síťovou jízdenku do půlnoci pro dva dospělé se třemi dětmi za 450,-Kč. Nastoupili jsme do prázdného vláčku, v němž jsme potkali známého, takže nám cesta do Tábora rychle utekla. Další vlak nám jel až za patnáct minut, takže jsem si zašli do bufetu a dali si Kozla za 17,- a preclík za 4,-Kč. Do prázdného rychlíku na Prahu jsme nastoupili včas. Jen jsme dosedli dal se do pohybu. Vytáhnul jsem karty a až do Prahy jsme hráli Prší. Průvodčí nás několikrát oblažila historkami jak mažou karty doma a nějaký picmoch nám dodal kávy za 60,-Kč. Do Prahy jsme dojeli na čas ve 12.40 hod. Vyrázili jsme na Masaryčku na oběd, do bufáče pro bezdomovce. Opět mě nezklamal. Dal jsem si držkovku za dvacku a soused dva párky.

Mezitím, co jsme si odnášeli svůj oběd k pultu, u kterého stála podezřelá dvojka, bába za pultem

vyhodila nějakého otrapu ven se slovy," Vašíku, tady mi dopíjet nebudeš". Další příchozí po nás si poručil polévku a rum. V tom jeden gambler u automatu vyhrál 2200,-kč, což byl signál pro existenci vedle nás, že chtěl od něj půjčit peníze. U druhého automatu naopak začal jeden gambler klít, nadávat a bušit hlavou do dveří. Viděl jsem, že se mu odečítá šest stovek. Dojedli jsme a vypadli ven. Prošli jsme pár knihkupectví a koupili si každý knížku o druhé světové válce. Vrátili jsme se na "Hlavní ", kde už čekal poloplný rychlík na Brno. V 13.56 hod. jsme s ním odjeli. Seděli jsme v kupé s nějakou nastydlou babkou, tak jsem ani nezapřádal rozhovor, abych něco nechytnul. Oba jsme si četli, já Čuk a Gega, od božského Ringa a soused Reflex. Babka vystoupila v Kolíně.

Do našeho kupé přistoupila ženská se psem. Ten nám v kupé kňučel až do Havlobrodu. Dal se i pohladit, protože "prej je na chlapy", jak nám jeho majitelka prozradila. V Brodě jsme stihli Pardála a tuňákový sendvič na stojáka. Vláček v 16.25 hod. do Humpolce byl plný. Nějaká matka za mnou se čtyřmi dětmi nabalenými jak na Sibiř, udělovala rady, aby děcka nezlobily nebo jim neřekne pohádku. Pak však opřená o velký batoh vytuhla a děti se dál poštuchovaly. Venku, po krásném slunečném dni, se začali čerti ženit. Přišel meteorology slibovaný vítr. V Humpolci nás v 17.05 hod. naložil kamarád a dovezl nás do hospody, kde jsme výlet zakončili třemi Prazdroji.